

II. část

Trochu teorie na začátek

Strach a předsudky o cestování s dětmi, vliv okolí

Priznejme si, kdo z nás už od někoho slyšel alespoň jednou některou z následujících vět:

„Cestuj, dokud můžeš. S dětmi už se nikam nepodíváš.“

„Užívej si života, dokud to jde. S dětmi už to není taková legrace.“

„Proč ji někam taháte?? Vždyť z toho stejně nic nemá.“

„Stejně si to nebude pamatovat.“

„Je to od vás sobecký, jezdit si někam na dovolenou s tak malým dítětem.“

Možná jste slyšeli další obměněné a často nevyžádané rady a předsudky ostatních... Určitě nás bude většina. Je to jeden z mnoha stereotypů, které jsou ve společnosti zakořeněné už dlouho. A přesně tyto předsudky ovlivňují naše další chování. Někoho víc, někoho méně. Spousta z nás slyší tyhle věty tak často, že jim opravdu postupně začne věřit. Vlastně proč byste tomu nevěřili? Často je na vás vybařne někdo, kdo už děti má. Možná několik dětí. Jenže taky třeba není zrovna cestovatelský typ. A hlavně, to, že on se bojí, neznamená, že vy budete stejní. Nemusíte být stejní.

Pak existuje druhý typ lidí, kam jsem se řadila a řadím i já. Jak už jsem zmiňovala v předchozí kapitole, předtím, než se nám narodila Emmička, byli jsme s Filipem v Austrálii. Studovat, pracovat i jako turisté. Pár výletů a dovolených jsme podnikli i po Evropě. To, že jsme vlastně většinu světa neviděli a po narození našeho dítěte už bychom ho podle slov ostatních ani v blízkých letech vidět nemohli, tak s tím jsme se nechťeli po narození dcerky úplně smířit.

Tyhle řeči, kterých jsem slyšela kolem sebe nespočet, jsem se snažila nevnímat a postupně jsem začala přemýšlet nad tím, proč by to vlastně nemělo jít. A i přes „rady“ a zkušenosti ostatních, jsem se cestování s dítětem nezřekla. Naopak cestování mi vrátilo chuť do života po poporodní depresi, kterou jsem si prošla.

Neposlouchejte ty, co říkají, že cestování není možné. Všechno je možné, jen se člověk musí odprostit od nežádoucích rad ostatních a musí chtít. Je to jen na nás, jak se k tomu postavíme.

Nikdy neberte děti jako překážku

„Nikdy neberte děti jako překážku!“ by se mělo tesat do kamene. Nikdy byste neměli přemýšlet nad tím, že by vás vaše děti měly omezovat. Ať už by to mělo být v čemkoliv, v cestování nebo v plnění jakýchkoliv vašich snů. Člověk si nesmí připustit myšlenku, že život s dětmi končí. Není to tak. Naopak, mně život s dětmi teprve začal dávat smysl, a nejen cestování nabralo úplně jiný směr. Směr za poznáním nejen nových míst, nových lidí a kultur, ale za poznáním mě samotné. Cestování s Emmičkou mě naučilo brát věci tak, jak jsou, zbytečně se nestresovat, zpomalit a žít přítomným okamžikem. Žít tím, co jsme teď a tady, a v přítomnosti najít to, čím vším můžeme být v budoucnu. Pro mě je život s Emmičkou to nejkrásnější, co mě mohlo potkat, a i přes různé rodičovské trable, které nás potkávají v každodenním životě i na cestách a kterým se nevyhneme a musíme je řešit, ať jsme kdekoliv na

světě, jsem šťastná nejen z toho, že můžu naši holčičce ukazovat krásy světa, ale jsem šťastná, že ona mi ukazuje, že se dá na svět koukat úplně jinýma očima.

Ne vždy to ale tak bylo. Ze začátku jsem si ani já nedokázala představit, jak život vrátím do nějakého normálu, který byl ještě předtím, než se nám dcerka narodila.

Naše cestovatelské začátky jako rodina

Upřímně můžu říct, že po narození Emmičky jsem si najednou neuměla cestování představit. Vlastně jsem si ze začátku neuměla představit vůbec nic. Přišlo mi, že mi život skončil. Jo. Přesně tak. Došlo na slova všech těch, co mi říkali, ať si užívám života, než přijdou děti. Měli pravdu. Honilo se mi hlavou celé dny. Bála jsem se přesně toho, o čem mluvilo okolí. Že už nic nebude jako dřív, že nám skončila svoboda v rozhodování, svoboda v tom smyslu, že teď si řeknu, že se pojedu projet na kole a pojedu, protože obzvlášť s několikatydenním miminkem to jen tak nejde. Ze začátku jsem to brala tak, že mě moje vlastní dítě bude omezovat. To je totiž to, co ve mně všechny ty řeči o tom, jak se náš život po narození dítěte změní, vzbuzovaly. Strach z omezování mé svobody, na kterou jsem byla do té doby dvacet sedm let zvyklá. První týdný života Emmičky jsem probrečela a byla jsem na tom psychicky dost špatně. Těžce jsem tohle „omezování“ nesla a vlastně jsem nebyla schopná si začátek mateřství užívat. Zbortil se mi svět takový, jaký jsem do té doby znala. Můj svobodný svět, svět bez závazků. Sama jsem si tyhle myšlenky vyčítala, ale nedokázala jsem to ovlivnit.

Jednoho dne jsem si ale řekla: „A dost, Verčo! Tahle holčička ti nepřišla zničit svět. Naopak. Pro tohle malý stvoření jsi teď jediná jistota, kterou má a ty ji nemůžeš zklamat.“ Najednou jsem věděla, že takhle to nechci. Že se nechci utápět v slzách a že tohle miminko, který mi leží v postýlce, přece nepřišlo na svět proto, aby mě omezovalo. Přišlo mi ukázat, jaký svět doopravdy je a že svět není jen černobílý. Přesně v ten den jsem si řekla, že o našich cestách budu psát a sdílet naše zážitky a zkušenosti. Protože tady je spousta rodičů, kteří mají podobné pocity a kteří si myslí, že s narozením prvního dítěte všechno končí. I cestování.

Jeden z prvních výletů s Emmičkou.
Na Kunětickou horu

Většina rodičů by ráda cestovala, ale bojí se a neví, jak vlastně začít. Někteří chtějí cestovat, ale čekají až... Až přijde ten vhodný okamžik. Až budou mít volněji v práci, až zhubnou do plavek, až budou děti starší, až budou mít víc peněz, až... Jediná věc, která se za slovíčkem „až“ skrývá, je ale náš vlastní strach. Strach z toho, že nebudeme stíhat plnit povinnosti, které máme doma nebo v práci, strach, že děti to nezvládnou, strach, že my to nezvládneme, strach... Proč ale své strachy upřednostňovat před tím, co doopravdy chceme?

Taky se řadíte mezi lidi, kteří začnou cestovat, až budou děti větší, až budou bez plínek, až budou chodit, „až“...? A teď se nad tím doopravdy zamyslete. Na co vlastně chcete čekat? Nikdy nebude ideální čas a vždy se najde nějaký důvod, proč výlet nebo cestu odložit.

Víte, co kdysi řekl náš známý herec a komik Jan Werich? „Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody.“ Jedno z životních hesel, kterého se držím a které platí obecně v celém mém životě. Nejen v cestování.

Máte pravdu, existuje spousta důvodů, proč s dětmi raději nikam nejezdit. Například plánování vám může zabrat víc času, výlet se může z tří hodin protáhnout na pět a pro někoho může být stresující jen sednout s dětmi na autobus nebo na vlak. A máte pravdu, vztekající se dítě na cestách není opravdu nic příjemného a že vám o tom můžu vyprávět. Rozhodně vám nebudu nalhávat, že cestování s dětmi je pořád idylické.

Na druhou stranu, děti se vztekají bez ohledu na to, kde jsou. Zažila jsem to u naší Emmičky nespočetněkrát. Bylo jí jedno, jestli se vzteká v českém supermarketu nebo ve velkém obchodním centru v Dubaji, v českých ulicích nebo nejspinavější části Singapuru v Malé Indii (ano, i Singapur má své špinavé části). Jsou to jednoduše jenom děti.

Přestaňte se bát a nenechte se dál nahlodávat myšlenkou „Co by, kdyby“. Je toho tolik, co se může ve vašem životě stát, a je jedno, jestli jste doma, nebo v kempu u rybníka. Zkuste vzít život do svých rukou, chytte za pačesy jakoukoliv příležitost cestovat, i kdyby to mělo být jen na kopec za váš dům, a zažijte cestovatelské dobrodružství. Bez ohledu na to, kolik je právě vašim dětem.

Vždycky se najde nějaký důvod, proč (NE)cestovat, věřím ale, že si každý z vás najde víc důvodů, proč s dětmi vyrazit za dobrodružstvím. Cestování není nutné obětovat pro rodinu a stejně tak naopak. Můžete mít obojí, jen je občas potřeba

*Nečekejte na perfektní
okamžik k cestování.*

změnit očekávání a přijmout fakt, že s dětmi to bude trošku jiné a že pro vás všechny to může být víc než obohacující a skvělá zkušenost.

Ať už chceme s dětmi začít cestovat, nebo třeba studovat vysokou nebo pracovat na úžasné pozici, úplně první, čeho se musíme zbavit, jsou předsudky, které v nás živí další a další strachy.

Jsem silně přesvědčena, že děti pozorně sledují naše vzorce chování a následují svoje rodiče. Buďme tak jejich vzorem a ukažme jim, že v životě se dají překonávat překážky. Vemte je na dobrodružství a nechte je zažít to, co vy sami milujete.

Uvidíte, že i ony budou nadšené a poznáváním získají respekt k dalším způsobům života, které budou na svých cestách zažívat společně s vámi.

Nečekejte na perfektní okamžik k cestování.

Zbavte se předsudků...

Neberte děti jako překážku...

Nebojte se...

Budte empatictí a vžijte se do pocitů ostatních.

Budte připraveni na překážky.

Naučte se improvizovat.

Vytvářejte si společné vzpomínky.

Cestujte...

Úkol pro vás: Než budete číst dál, sepište si do prvního sloupce vaše strachy a důvody, proč nemůžete cestovat. Možná je najdete v téhle knížce a zjistíte, že právě tyto strachy jsou přirozené a tak se není čeho obávat. Do druhého slouce napište všechny touhy a důvody, proč cestovat chcete.

Nemůžu cestovat s dětmi, protože:	Chci cestovat s dětmi, protože:

Jak jste dopadli? Převažují strachy nad touhou cestovat? Nebo je to obráceně? Jsou strachy, které máte, opodstatněné? Některé z nich se ve vás pokusím rozpustit dalšími kapitolami. Možná vám pomůžou moje vlastní zkušenosti a příběhy. Ani naše cestování není jenom růžové a zalité sluncem. I my řešíme na cestách problémy. Ale to je normální. Ne vždycky jde všechno podle plánů. To je život. Ideální dovolená neexistuje. Všechno záleží na našem přístupu, na tom, jestli hledáme problémy tam, kde nejsou, nebo když se nějaký problém objeví, tak jak se k němu postavíme.

Mám pro vás ale dobrou zprávu. Pokud jste do druhého sloupečku, proč chcete cestovat, napsali alespoň jednu jedinou věc a pokud je vaše touha cestovat silnější než těch milion strachů, co jste si vepsali vlevo, tak jste na dobré cestě. Cestovat totiž může opravdu každý.

Očekávání versus realita

Řekněme si na rovinu: Cestování s dětmi je jiné než cestování bez nich. Je jiné v mnoha ohledech. Pokud jste zvyklí cestovat a nechcete se ho ani s vašimi dětmi vzdát, je lepší být připraveni na to, že s dětmi nabere cestování úplně jiný rozměr. Je nutné si uvědomit, že naše potřeby a přání budou vždy tak trochu odsunutě do pozadí ve prospěch našich dětí.

Spoustu lidí si ale tyhle věci neuvědomuje a očekává, že cestování bude s dětmi stejné jako dřív. Realita je pak pro ně velkým zklamáním a může se stát, že i z toho důvodu se cestování s dětmi budou vyhýbat. Je to ale obrovská škoda, protože tak přijdou o ty nejlepší zážitky, které by se svými dětmi mohli zažít.

Cestování bez dětí versus cestování s dětmi je diametrálně odlišné, ale pokud na to budeme psychicky připravení, ušetříme si tak spoustu nervů a zbytečného stresování.

S dětmi se nám všem změní život a nikdy už to nebude jako dřív. Věřte, bude to už jen lepší.

Moje očekávání před první větší cestou s Emmičkou

Možná budu výjimka, možná ne. Možná to bude někomu připadat zvláštní, ale tím, že jsem si na začátku mateřství prošla poporodní depresí, jsem pak přestala řešit spoustu věcí. Začala jsem brát život s Emmičkou přesně takový, jaký je. Nevyzpytatelný, těžko plánovatelný, ale o to intenzivnější. Jasně, ze začátku jsem se bála. Před naší cestou do zahraničí v Emmiččiných šesti měsících jsem proto nabalila spoustu asi i nepotřebných věcí, ale já si pořád říkala, co kdyby tohle a co kdyby támhleto. Čekala jsem, jak šestihodinovou cestu autem proberečí, a ona ji skoro celou prospala. Říkala jsem si, co s ní budeme dělat, když nebude chtít v cizím prostředí spát, a ona spala líp než my. Bála jsem se, že bude protivná, protože ji procházky kočárkem nebudou bavit, a ona si to přitom užívala. Jednoduše řečeno, ze začátku jsem měla ze všeho strach, ale bát jsem se nemusela. A tenhle můj strach byl s každým naším výletem menší a menší, až jsem se naučila věci předem neřešit, protože pokaždé se řeší jiné situace, ale zároveň jsme na každou novou situaci daleko víc připraveni a s každým dalším překopaným plánem sílí naše psychická odolnost vůči všem nepříjemnostem, které se nikomu nevyhýbají ani na cestách.